

Vi danskere taler hellere om vores kønsliv end vores bønsliv. Der er stor blufærdighed overfor bøn. Amerikanske præster er gode til at bede. De rejser sig op og så beder de en bøn frit fra hjertet. Herhjemme er vi Fadervor-fundamentalister. Vi beder Fadervor hele tiden, som om der slet ikke findes andre bønner. Hvis en dansk præst får at vide i kirkedøren af en kirkegænger, at vedkommendes ægtefælle er blevet alvorlig syg og er indlagt på intensiv svævende mellem liv og død, siger præsten måske et eller andet trøstende, som en psykolog også kunne have sagt. Men sådan vil en amerikansk præst ikke gøre. Han vil tage vedkommende ind i kirken, sætte sig på en kirkebænk, tage vedkommende i hænderne og bede en bøn for den syge. Det er min erfaring fra sygebesøg, at folk får meget mere ud af, at jeg beder sammen med dem end jeg sidder og kommer med fromme og intellektuelle betragtninger om liv og død. Det er ikke uappetitligt at bede. Mange i vores omgangskreds vil blive glade, hvis vi siger til dem, når de har problemer. Jeg vil bede for dig. Så skal man naturligvis også holde det man lover. Forbønnen har kolossal magt. Det er nemmere at tackle sine sorger og bekymringer, hvis man ved at der er gode folk, der beder for en. Jeg glemmer aldrig, da to drenge her fra sognet lå bevidstløse og kvæstede på Rigshospitalet. Jeg besøgte dem og lovede forældrene, at jeg til gudstjenesten om søndagen ville bede for deres drenge. Det var en kolossal trøst for familierne at vide, at der blev bedt for deres drenge i sognekirken. Vi er en menighed. Vi skal bede for

hinandens lykke og sundhed. Det er ikke kun de sultende og de døende der har brug for vores bønner. Der er mange mellem os, der godt kan bruge, at der blive bedt for os. I evangeliet holder Jesus en afskedstale for sine disciple. Det er en anden ting der, ligesom bønslivet, er på retur. Afskedstaler og afskedsbreve. Det er sjældent at vi, når døden nærmer sig eller når vi skal ud på en længere rejse, får sagt nogle afskedsord til vores nærmeste. Vi fortæller ikke om vores mål, visioner, ideer. Snart skal mange ud og rejse i sommerferien. Sørg for at lægge et brev blandt de personlige papirer med den sidste vilje samt nogle ord om, hvad livet har været for en og i hvilken ånd man ønsker at ens nærmeste skal fortsætte tilværelsen. Med andre ord. Skriv et åndeligt testamente. HC Andersen siger, at rejse er at leve. Men at rejse også kan være at dø. Vi forlader nogle vi elsker og hvem siger, at vi kommer tilbage. I Jesu afskedstale lover han os, at han vil sende os Helligånden. Det er Helligånden, der skal få tingene til at lykkes for os. Tidligere præsident Obama brugte bønnen mere end andre amerikanske præsidenter har gjort. Han var verdens mægtigste mand. Han havde atomvåben og militær og teknologisk kraft bag sine ord. Men med bønnen erkendte han, at han selv som den mægtigste mand i verden ikke kunne udrette noget godt og stort, uden Guds hjælp. Som mennesker har vi ikke kontrollen. Det har Faderen, Sønnen og Helligånden. Bønnen er mange forskellige ting. Den er blandt andet en øvelse i ydmyghed. En erkendelse af, at vi er udleveret til magter og kræfter, vi ikke kan

tæmme. Det er Guds ånd, der under den nadver vi skal have om lidt, skal overbevise os om, at brødet vi spiser, er Jesu Kristi legeme. Det er Helligånden, der skal åbne vores øjne for, at vinen vi drikker, er Kristi blod. Vores liv er præget af snusfornuftige og rationelle handlinger. Vi gør, hvad der er hensigtsmæssigt for os selv og vores økonomi og vores livsmål. Men vi har brug for den guddommelige kraft, Helligånden, som løfter livet op over det snusfornuftige og rationelle. I et velfærdsland som Danmark, er der flotte bygninger. Der mangler intet. Men det er tomme skaller, hvis der ikke er en god ånd disse steder. Hvad skal vi med store lyse værelser til de gamle på plejehjemmene, hvis vi, deres børn, er så åndsforladte, at vi aldrig besøger vores forældre? Hvad skal vi med flotte huse, hvis vi må arbejde så hårdt for at klare afdragene, at der aldrig blive tid til nærvær og kærlighed og bøn bag hjemmets fire vægge? Hvilken glæde har vi af alt det mærketøj, som tyranniserer manges liv? Derfor må vi, ligesom kristne gør mange andre steder i verden, f.eks. USA, udvikle et bønsliv, hvor vi beder om, at Helligånden skal komme til os og åbne vores liv, så det ikke er underbuksernes mærke eller andre tomme ting, der er livets indhold. Men Gud og vores medmennesker. I sin afskedstale lover Jesus os, at han vil sende os Helligånden. Kan vi få et smukkere løfte? Ånd er et gammelt ord for, at livet kommer os ved. Og læg mærke til, at jeg ikke siger, at ånd er et gammelt ord for at forstå livet. Hvem kan det? Ånd betyder at livet fyldes med indhold og mening. Hvis jeg sammenligner os mennesker

med en Vestas vindmølle, sættes vi ikke i bevægelse som møllens vinger af vinden, fordi vi får mere i løn eller flere besiddelser eller mere magt. Det er Helligånden der sætter os i bevægelse, det er den tro, det håb og den kærlighed vi fik og fortsat får fra Jesus Kristus, der gør os til levende, åndfulde mennesker. Men det kræver en ting, før vi kan opdage, at Jesus har sendt os Helligånden. Vi må bede Gud om at åbne vores hjerter for hans ånd. Derfor slutter jeg ikke i dag min prædiken som jeg plejer med ordene. Gud i vold. Men med bønne: Kom Guds Helligånd, kom brat. Gennembryd den mørke nat. Med Guds morgenrøde. Lad vort hjertes lærkeslag. Hilse Herrens klare dag. Som står op af døde. Amen.

